

Jure Kastelán:

Dal az én hazámról

1.

Szép ez a föld. Nekem a legszebb. Sehol annyi alga
mint gyermekkorom völgyoszorosaiban. Mezők és be nem tört lovak.
Mennyi folyó és zuhatag. Jöjj hozzánk, barátom.
Mi a Balkánon vagyunk. Jugoszláviában.

Kenyeret és örömet megosztunk és a bánatodat, ha szomorú vagy.
Mi jól tudjuk, hogyan süt a seb és mennyire fáj a tör.
Vannak égig nyúló ormaink, napunk; festőnek és fürdőnek,
s gyors hegyipatakok. Meglátod magad is.

Hazánkat a tenyeredre tesszük. Olyannak, amilyen.
Megmutatjuk, ahol tűzhelyeink voltak. Mindent elmondunk.
Ott, az új épület helyén: tegnap még állt a bitó,
s ott lázadtunk Titoval és teli daccal.

Tudod, hogy Balkán merre. Jugoszlávia — a Balkánon van.
A szocializmus hazája. Jöhetsz vízen, levegőben. Jöjj és lásd.
A mi igazságunkat vérrel írtuk.
Jöjj, mérd föl, ahol akarsz.

Szép ez az ország. Nekem a legszebb. Benne,
távol elvtárs, érted is meghaltak.
Szép ez az ország. Szocializmus a Balkánon.
Vért és tervet érted is adtunk, elvtárs, benne.

2.

Kilenc hajnalon, kilenc vizeden,
úszot a vizeden hej, de mennyi vérdíj.
Rabszolgák és kompok, kompok és hajósok,
a komor királyság sötét estiben.

Kilenc fájdalom a kilenc hegyeden,
s égtek a falvak és a városok.
Fejek a lándzsán, törzsek a karókon,
s a törzsek fölött a félhold, s lóferok.

Kilencszer ha kilenc, mennyi az a késből,
mennyi az éhségből, mennyi a harácsból.
Ó, hazám, be sokszor néztél szemtől-szembe
karddal és handzsárral, törrel és halállal.

Kilencszer ha kilenc, mennyi vérfolyó az,
mennyi jajkiáltás és mennyi bitófa.
Sírod fölött sírva, szörnyű fájdalomtól,
feketén szakadt föl a hajnal be sokszor.

Kilenc fájdalom a kilenc vizeden,
kilenc hegységed, kilenc csúcsod fölött, —
a tizedik, szép szárnyas örömed,
a tizedik a tavaszod, hazám.

3.

Szép vagy hazám, mint vízholdó leány
korsóval szép fején.
Fehér utak, s hajók a kikötőkben,
méhümmögés és bogyóolaj.
Dús, bús dalaidat, a szomorúakat is szeretem,
melyekkel az anyám altatott.
A fényeidet — s e tavaszt, melynek jönnie kellett,
a te és az én tavaszomnak,
traktórral a földeinken.
Szép vagy hazám, mint a szabadság, és mint szemei
hőseidnek, kik bátran néztek a halálba.
Ó, mennyi a halott harmatos fűveid alatt.
És amikor szellő fésüli őket — énekelnek,
és folyóidnak mélyéből — énekelnek,
és a te dalaidban — ők énekelnek,
és ha dacolsz, hazám —
ők dacolnak,
és a te életedben —
ők akik élnek,
s a te igazadban —
ők az igazság!
Szeretlek, mert letörölted a nyomorúság könnyeit és szépségedet
az embernek adtad.
Iskolákat nyitottál és parkokat kék és lila virágokkal
és pihenőket és a mesgyéket felszántod és rózsákat öntözöl
az ablakokban, amelyek mögött nyomor jajgatott.

És amikor füst száll a gyárkéményekből —
 a te igazadat védi.
 És amikor a bányász a föld mélyébe száll —
 a te igazadat védi.
 És mikor a „Kiáltvány”-t és az „Október”-t nyomja a sajtó —
 a te igazadat védi.
 És ha nézem a te jövődet —
 a te igazadat énekelem.
 Téged énekellek és még inkább az erőt, amely adott.

4.

Amikor láncra vertek —
 ki tépte szét a láncot?

A vaksötétben —
 ki hozta el a lángot?

Ki adta vissza szemedet,
 s arcodra a mosolyt?

Bitófához kötözték —
 érted hát szót ki szólt?

Hű éhben és halálban,
 hű sírban, s fal előtt,
 hű szóban és a tettben,
 hű fegyverek előtt,
 s hű az életben!

Szárnyalsz —
 szárnyat hát ki adott?

A győzelemmel —
 ki aranyozott?

Ki az, ki fégedet
 sugárba ötvözött,
 minden korok,
 s minden népek között?

5.

Nőjj boldogan a nap alatt,
 s gyermek játszóhelyen.
 Nőjj s boldogulj, dolgozók hazája.
 Mezőidet fény, napsugár,
 s a béke áldja.
 Béke hajóidnak a kikötőkben,
 s napod fölött derű.

Nőjj boldogan, hadd lássák mindenűtt,
hadd lássák Délen, lássák Északon,
hogyan épül, szépül és szeret
s magát hogy' védi a proletárok hazája.

És béke legyen
a népeid között.
Béke a bányászodnak, napszámosodnak,
építőidnek és őrzőidnek.
Boldog, dús béke, folyón és légben,
a gépek zenéjében,
a búza csillogásában.

Nőjj és virágozz, szabad csillag alatt,
Pártod keze,
s Tito szíve alatt.

(Gál László fordítása)